

CEDOC
FONS
A. VILADOT

marxa

edició catalana
abril 1968publicació del
moviment socialista
a
catalunya

msc

Editorial:

1 DE MAIG DE 1968

TREBALLADORS DE CATALUNYA:

Davant la JORNADA MONDIAL DEL TREBALL, diada de solidaritat i de lluita pels drets de classes, voldríem culminar el combat portat en el nostre país durant aquests últims temps.

El Primer de Maig és una jornada d'homenatge a tots aquells que han donat la seva vida i la seva llibertat en la lluita contra la injustícia, per la conquesta dels drets obrers.

Als màrtirs de Chicago -que van donar origen a aquesta diada- podem ajuntar milions d'homes, de tots els temps, països i latituds, que han estat o estan compromesos en la lluita obrera. Nosaltres ens sentim units a tots ells.

Es més: ens sentim compromesos a realitzar les majors accions possibles, procurant la màxima mobilització cara a les reivindicacions obreres, enfront d'un sistema capitalista que amb l'Estat al seu servei fa recaure, en la conjuntura actual de crisi, tot el seu pes damunt dels treballadors.

L'Estat ha dit no! a l'obrer, decretant la congelació de salaris, i com sempre ha dit sí! als capitalistes, consentint la pujada de preus en els articles de primera necessitat. Per tant, no és tenim un camí: lluita oberta i unitària contra el sistema d'explotació capitalista i per la democràcia socialista.

Aquest any, com sempre, els treballadors volem donar la nostra resposta!

Les dades del 30 d'abril i del 1 de Maig són diades de grans accions massives de reivindicacions obreres:

- Per les reivindicacions salarials: 350 pts de salari mínim
- Per un 100% de salari real pels parats
- Pels drets d'expressió i d'associació
- Pel sindicat obrer i el dret de vaga
- Per la fi de la repressió
- Pel restabliment de les llibertats democràtiques.

¡Aquestes són les reivindicacions més sentides pels treballadors de Catalunya!

¡Responguem unànimement tots els treballadors en les accions al carrer!

¡Apoiem les iniciatives de les comissions obreres!

¡Visca la unitat de la classe obrera!

¡Front unit en la lluita pel sindicat obrer i democràtic!

¡EL TRENTA D'ABRIL I EL PRIMER DE MAIG ENS ESPEREN!

30-IV: a les set a Coll-Blanc, Metre Marina i Virrei Amat.

30-IV: a les nou concentració general a la Plaça de Catalunya-Ramblas.

ELS DIABLES EN EL PARADIS

A propòsit de l'atemptat contra Rudi Dutschke i el moviment dels estudiants socialistes alemanys.

Contràriament al que ha succeït a propòsit del revoltant assassinat de Martin Luther King, la premsa del nostre país ha mostrat en el cas de l'atemptat contra Rudi Dutschke «dirigent dels estudiants socialistes alemanys» una total manca d'objectivitat i d'honradesa informativa. A Espanya, com que no hi ha negres, la dreta es permet el luxe de fer gala del seu catolicisme mostrant-se antiracista. Però com que hi ha socialistes, es creu obligada a propagar a propòsit dels darrers esdeveniments alemanys, tota mena de deformacions i mentides. Totes les armes són bones en l'intent de desprestigijs el moviment dels estudiants socialistes alemanys: aquests són presentats com una estranya tribu de sonats, mig "hippies", mig "snobs", que fan un barreja-barreja de les més dispars doctrines: són, segons l'humor del periodista encarregat de presentar-nos-els, anarquistes, provos, maoistes, incondicionals de Marcuse, d'Adorno o de Lukacs, guevaristes fins el moll dels ossos, comunistes d'estricta obediència krenliniana, tontos útils manejats per Ulbricht o àdhuc per Springer, el magnat de la premsa alemanya, etc.

El significat de l'intent d'assassinat contra Dutschke, la naturalesa real del seu moviment «la lliga dels estudiants socialistes (SDS)», han restat sistemàticament silenciats per la premsa capitalista del nostre país.

¿Quina es la realitat?

Fa un parell de setmanes, el diari "Bild" de Berlín, demanava en el seu editorial: "¿Que esperem per fer entrar en raó a aquest perillós individu que deshonra la nostra ciutat?" El perillós individu era Rudy Dutschke, i un dels quatre milions i mitg de lectors del "Bild" es cregué investit de la missió històrica de fer-lo entrar en raó. En conseqüència, li disparà quatre trets.

El "Bild" havia desencadenat des de feia mesos una virulenta campanya contra els estudiants socialistes. Es tracta d'un diari sensacionalista, especialitzat en crims, sexe i esports, políticament ultrareaccionari. El seu propietari es Alex Springer (dit "Cesar"), el qual controla el 78% de la premsa berlinesa i el 43% de la premsa alemanya.

Quan, després de l'atemptat, els estudiants socialistes acusaren a Springer d'haver creat amb els seus diaris un clima de violència i d'histeria, i organitzaren un boicot contra el "Bild", el diari respongué cinicament: "U a minoria d'extremistes ens vol ordenar quins diaris s'han de llegir i quins no. S'intenta que l'elecció lliure dels lectors sigui substituida pel consell roig dels estudiants".

Els estudiants de la SDS lluiten contra la cadena Springer per uns motius ben concrets. Consideren que una de les armes bàsiques del neo-capitalisme és la manipulació de l'opinió pública a través dels medis de comunicació de masses «Premsa i TV», i creuen que les publicacions de Springer pel seu caràcter estrictament embrutidor, són un arquetipus d'aquesta manipulació.

Aquest es només un dels aspectes de la problemàtica de la SDS, organització que compta avui amb uns 5000 afiliats. La seva posició doctrinal i política, en plena gestació, és un fenomen extraordinàriament interessant. Organització esclosa del partit social-demòcrata (SPD) poc després de l'adopció del programa de Bad Godesberg (que liquidava els últims vestigis de marxisme en el partit i obria el pas a la coalició amb el capitalisme), la SDS ha anat el laborant una línia original, radicalment oposada a la socialdemocràcia, però també al "socialisme depravat" dels països de l'Est. El propi Dutschke es un refugiament procedent de l'Àlemanja Oriental. Els inspiradors ideològics del moviment, encara poc definit, temptat sovint per l'activisme provocador, són Marcuse, Reich, Rosa Luxemburg, i també Lenin i Guevara. Tots aquells, en mots de Dutschke: "que han volgut fer la difícil síntesi entre socialisme i llibertat...".

La SDS troba en Marcuse una crítica implacable del model de civilització neocapitalista, aquest "paradis" on els homes sense cervell i sense consciència i consumeixen "gadgets", i una orientació estratègica: l'al·lucina

avancats no es compartit, però, per la majoria de la SBS, que creu en la possibilitat d'incidir en el món obrer connectant amb els nuclis de sindicalistes d'esquerra, de la DGB (i en particular de la IG Metall).

L'atemptat contra Dutschke, exarcebant la lluita entre el moviment estudiantil i les forces de l'"ordre" neocapitalista, ha conseguit un efectes inversos als que esperava el seu autor, el neonazi Rastbachmann. Els estudiants s'han aglutinat ràpidament al voltant de l'organització socialista, i el procés de presa de consciència política d'importants sectors juvenils s'ha accelerat. Els propers mesos seran sens dubte significatius: els "diables en el paradís" no han dit la seva darrera paraula.

EN EL CENTENARI DE POMPEU FABRA.

20

Commemoren enguany el centenari de Pompeu Fabra, nat a Gràcia el 20 de febrer de 1868.

Pocs homes con Fabra mereixen tant justament el record agraït i l'homenatge dels catalans. Ell féu de la nostra llengua un idioma modern. Convertí una llengua arcaica, sense unitat ortogràfica, pràcticament sense gramàtica, en una eina idiomàtica perfectament elaborada i adaptada a les necessitats de la nostra època.

Es per aquest motiu que la figura i l'obra de Fabra son tant vives entre nosaltres. Es per aquest motiu que la seva memòria no morirà. Fabra ens donà una llengua.

Ell és enterrat avui a l'exili, a Prada de Conflent, on morí en un temps anarg. Semblava aleshores com si la tasca de la seva vida hagués fracassat, com si la seva obra hagués estat definitivament destruïda. Regnava aleshores a Catalunya la més brutal i aferrissada persecució contra la llengua i la cultura del nostre poble.

Avui, després d'un llarg combat cultural i polític, el català torna a afirmar-se, limitadament. No han pogut matar-lo. Son encara lluny, però, d'una situació de justícia, de normalitat idiomàtica i cultural. La nostra llengua resta proscripida de l'ensenyament, de l'administració, de la premsa diària, dels medis de comunicació de masses...

Es per això que els socialistes catalans creïen que l'any 1968 ha d'esser no sols un any de recordança i d'homenatge a la figura i a l'obra exemplars del mestre Fabra, sino que ha d'esser també i aquest es potser el millor homenatge que els catalans d'avui poden adreçar a Fabra: un any de lluita sense traves pels nostres drets lingüístics i culturals i per la nostra causa nacional.

(Continua de la pàg 6)

Conscient d'això l'organització volgué desvirtuar el sentit de la jornada i a creant aquest híbrid San José Artesano, que no enganya ningú. D'aquesta forma s'ha tret de sobra les inevitables vagues i ha intentat donar al dia un fals caire popular que no arriba a passar d'un folklorisme impessat. I un cop més la Església espanyola s'ha prestat al joc. La classe treballadora no es ja, però, avui la docil servent la CNS. Amb les "ilegals" i ja populars C.C.O.O. ha trobat una forma organitzativa combativa, eficaç i el que es més important, unitaria. Al llarg dels ultims anys i entorn les Comissions, la lluita obrera s'esta perfilant, definint i preparant cal vegada més conscientment el seu enfrontament amb el règim i amb les seves estructures. Les dificultats que cal solventar son moltes. Però el mov. obrer sabrà trobar en seu si, la força que el porti pel camí de la victòria.

Aquest 1 de Maig, es presenta, no cal dir-ho d'una trascendencia excepcional. La situació nacional, àdhuc la internacional, es presenten com a crucials i com deien abans, la propera festa del treball ens pot proporcionar el punt precís per reconprender amb renovellada lluita la lluita reivindicativa i revolucionària.

QUI ES SERVAN-SCHREIBER?

La "fulgurant" visita de Servan-Schreiber, amb la seva flotilla de tres avions i el seguici, ha acabat en un tò sensiblement menys triomfal del que l'escriptor francès i els seus hostes sens dubte esperaven. L'actitud dels estudiants- d'afron-ideològic a Barcelona, d'oposició més contundent a Madrid- ha desfet en bona part l'intent de crear entre nosaltres un "mite J.J.S.S."

Malgrat tot, un sector d'opinió pública s'ha sentit desorientada davat l'actitud estudiantil, increpent a Servan al crit d'"Europa socialista!". Car, ¿no és Servan europeïsta? ¿No s'afirma d'esquerra?

Hi ha dos aspectes a considerar en aquest afer. Cal veure, en primer lloc, qui és el personatge que ens ha visitat. I, en segon lloc, quin era el sentit real de la seva visita.

¿Qui és, realment, Servan? Una entrevista publicada per "Gaceta Ilustrada" una setmana abans de la seva visita, ens dona la seva imatge humana. Armand Carabén entre irònic i admirat, ens el descriu força bé, esquiament a Megève, l'estació alpina de superluxo, prenent una tassa de café servida pel seu criat siri d'ample somriure, esperant la seva muller que ha anat "de compres" a Ginebra amb la seva avioneta... Servan Schreiber és, efectivament un home ric, pertany a l'alta burgesia francesa.

La revista que dirigeix -"L'Express" - fundada l'any 1.953 per la família Servan Schreiber (propietari també del diari financer "Les Echos", i ara de la revista econòmica "L'Expansion"), ha estat constanment vinculada als interessos de potents grups financers i siderurgics francesos, particularment al de Charles Schneider, president de "Schneider el Cie." i poder decisiu en un trust que agrupa societats molt importants: "Creusot", DEREFF, "Forges et aciéries du Sautt du Tarn", SOFMA, etc., amb un centre clau: l'"Union Européenne Industrielle et Financière". A través de Sir Gladwyn Jebb, ex- ombaixador a París i actual directiu d'una important banca de la City londinenca (S.G. Warburg), "L'Express" esta també lligat a interessos anglo-americans, particularment de la Banca Lazard.

A "L'Express" es donen cita, doncs, una serie d'interessos capitalistes. La línia general de la revista pretén la implantació dins la burgesia francesa de centre esquerra i, en particular, en la massa de quadros i tècnics, més o menys desideològitzada, i que encara que sentimentalment d'esquerra - sobretot en qüestions internes - pot servir, de fet, com recolzament i concurs als interessos de l'alta banca i dels grups financers.

Un exemple d'això és l'actitud anticolonialista de la revista - sobre tot durant les guerres de Indoxina i d'Algèria - . Aquesta actitud, notablament atemperada avui, estava estretament relacionada al fet que certs grups financers preferien - davant els esmentats conflictes- arribar a un acord - i a un control posterior - amb els dirigents de la lluita d'alliberació. En definitiva, passar d'un colonialisme car a un neocolonialisme amb grans possibilitats. Grups siderurgics, petrolers i publicitaris van estar darrera aquesta política. Així, veiem per exemple que entre els accionistes de "L'Express", ha figurat Lazare Rachline, representant dels interessos de Bloustein-Blanchet, cap del trust publicitari "Publicis" ("Editions Mondiales Publicité" i "Régio-Presso") que distribueix a França la publicitat de grans empreses americanes - algunes d'olles petroleres -: Shell Berre, Asthom, Colgate, Palmovile, Genral Motors. L'interés dels petrolers americans pels afers algerins explica en bona part l'actitud política de "L'Express" durant la guerra d'indpendència d'Algèria.

Quan el setmanari intentà convertir-se en diari, els 100 milions de francs suscrits foren aparèixer a "Publicis", a nombrosos empreses siderúrgiques i grups d'interés neocapitalistes del Marroc i d'Algèria. Els homes de palla foren aleshores Charles de Broteuil (Dokks des Alcools, Carburants et Lubrifiants" i societat Africaino

"Forstière et Agricole", que controla enormes explotacions de diversos països africans) i Ernest Gouin (Société de Construction de Batignolles", Chemins de Fer à l'Indochine", "Forges et Acieries du Tarn"). Amb Emeric Grosz, cunyat de Sorvan, està introduïda a L'Express la "Soc. Européenne de Produits Chimiques" i la "Parisian Handbag".

En resum: totes aquestes coneixions i dependències expliquen l'actitud política de Sorvan a L'Express. El seu esquerrisme és, forçosament molt diluït, quasi inexistent. Es comprèn que hagi estat "adoptat" per grups espanyols que no tenen res d'esquerra; particularment el sector "liberal" de L'Opus.

Els diaris madrilenys de "la Obra" ("El Alcazar", "Nuevo Diario" i "Madrid") han estat els més llonçat a l'hora de presentar el personatge. No cal oblidar, però, que contra el que el propi Sorvan afirmà de retorn a París, també la promesa del "movimiento" en fou l'òlogi. "Arriba" (9 de març) per la ploma del seu Director Blanco Tobío, vingué a dir que "esto es el ejemplo de izquierdista que hay que seguir", i no els més exemples autòctons, desvinculats de tota realitat. "Pueblo" i els diaris falangistas de Barcelona han seguit la mateixa tònica, i s'han afrontat a Sorvan en alguns articles ha estat evidenciant, per un reflex anti-Opus.

Perquè resta clar que, a Madrid almenys, és l'Opus qui capitalitza - ambó i en mal - l'espectacular visita. Garcia Troviano - conseller del diari "Madrid" hagué de renouar, després de l'escandol a la Facultat de Dret, que ell havia invitat a Madrid a Sorvan, pagat l'organització dels diversos actes. Els diners provenen, òbviament, del "Banco Popular" i del "Banco Atlantico", que es probable que hagin estirat altres banquers, en particular Villalonga.

Qui s'estranyarà que davant d'aquest intent mixtificador - consistent en presentar a Sorvan com un líder de l'esquerra - els estudiants hagin respost amb claredat i energia? Les posicions dels estudiants: "No al neocapitalisme, si al socialisme", "Europa socialista", no tenen cap punt de contacte amb el tecnocratism i l'actitud desideològica de Sorvan i els seus hostes.

La visita de Sorvan ha servit, almenys, per un objectiu contrari al pretès dels organitzadors. Ha servit per mostrar que els sectors més forts i dinàmics del món universitari saben perfectament a què atènyer-se davant les posicions "modernes" del neocapitalisme. I per mostrar que el socialisme és avui una força hegemònica a la Universitat.

1 de Maig - Dia Internacional del treball

S'organitzarà una gran manifestació en data fixa, de tal forma que alhora a tots els països i a totes les ciutats, en el mateix dia convingut, els treballadors demanaran a les autoritats oficials l'adopció d'un llei, de la jornada de treball a vuit hores, i que es duguin a terme les demés resolucions del Congrés de París.

Tenim en compte que una manifestació semblant ha estat aprovada per al primer de maig de 1890 per la Federació Nordamericana del Treball (American Federation of Labor) en el seu congrés celebrat a St. Louis al desembre de 1888, s'adoptà aquesta data per a la manifestació internacional.

Son al més de juliol de l'any 1889, a París. El moviment obrer, que havia fet la seva aparició a Europa durant la primera meitat del segle passat, restà sovint immobilitzat després de les fracassades revolucions del 1848. Resurgi de nou amb força a la dècada dels 60 i els anys 80 havia ja assolit un

El paragraf inicial, extractat de les resolucions que en aquest Congrés es prongueren, estableix el dia 1 de Maig com a jornada internacional de lluita ~~pel~~ pels drets de la classe obrera. D'aquesta forma el Congrés va adherir-se a la ja concertada manifestació dels treballadors nordamericans. Aquests havien establert la jornada en record dels tragic fets de Xicago. L'Any 1.886, durant una manifestació celebrada a la esmentada ciutat, com a protesta contra la conducta inhumana de la policia, una bomba donà lloc a una de les més ciniques i violentes represions que coneix la historia. Sense que al procés pogués constatar-se de forma clara, sense una prova definitiva contra ells, la sentència de mort i la seva posterior execució, aplicada en les persones de A.Parsons, G.Engel, A.Spies, i A.Fischer, conjuntament a les llargues condemnes a que vares ser sotmesos gran nombre de dirigents i militants del obrerisme americà, va conduir la opinió mundial a un sentiment de repulsa i a la plena consciència de que només una profunda unió podia salvaguardar als treballadors de la represió i violència de l'Estat i del capitalisme.

L'U de Maig, que com hom vist, nasqué per a la consecució d'una reivindicació concreta - la jornada de vuit hores - anà adquirint d'any en any un caire cada vegada més general, i a les reivindicacions propies del moment es sumaren les aspiracions definitives del obrerisme mundial.

A Espanya, el mov. obrer, si bé amb uns trets força peculiars, fou a Europa un dels capdavanters pel que es refereix a les manifestacions massives i a les grans accions de solidaritat. L'U de Maig de 1.890- encara no feia un any de les resolucions de París - a Espanya, i més concretament als Països Catalans, els actes i manifestacions reivindicatius foren particularment nombrosos, importants i violents.

Desde aleshores, es continuà celebrant - amb diverses alternatives - la gran festa del treball. L'obrerisme espanyol anà adquirint una creixent puixança. Quan la represió i gover retrograd l'obligaven a la clandestinitat, es replegava per resorgir més tard. Al llarg dels anys s'aconseguien grans victories sobre tot en els moments en que el moviment obrer va trobar el camí de la unitat i va saber presentar-se amb un sol front. En aquests moments la seva empremta esdevingué irresistible. La lluita no fou, emperò, sempre fàcil; nombrosos dirigents caigueren al llarg del camí, conegueren l'exili, les pressons, àdhuc la mort, darrera de vils assassinats, disfraçats o no amb la toga de la justícia. El martirologi obrerista espanyol es realment impresionant. Desde els crims col·lectius de Montjuich, fins als assassinats de líders com Seguí, d'intel·lectuals com Layret, tota una llarga llista de fets trágics acompanyan la historia de les reivindicacions obreres.

Malhauradament, el moviment obrer no va saber o no va poder manteni-se unit, i aquesta impotència fou un dels factors que possibilitaren el traïdor aixecament Reixista del 36 que porta al tràgic fi de la guerra i a la implantació de l'actual dictadura franquista.

La guerra i Franco acabaren, per molts anys, amb qualsevol intent de reempendre la lluita. Morts, empresonats o al exili els líders i els quadres dirigents de la classe obrera, aquesta va quedar desamparada, trencada i dèbil sota el pes de la represió, de la injustícia i de la manca de les més mínimes llibertats, del regim de Franco.

Els anys, però, passen i la lluita de la classe obrera, malgrat els ridículs discursos dels titelles de la CNS, s'ha recomprés car la seva lluita és la lluita per la llibertat.